U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Faisala Husseiniho a Ondřeje Mrákoty ve věci žalobce: **H. T. C.**, zastoupeného advokátem JUDr. Zdeňkem Veberem, Purkyňova 10, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 16. 8. 2023, čj. OAM-828/LE-BA01-HA13-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 3. 2024, čj. 62 Az 30/2023-45,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce v červnu 2023 po svém zajištění za účelem správního vyhoštění podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo žádost srovnalo s tou předchozí, kterou žalobce podal v roce 2017, a dospělo k závěru, že důvody, pro které žalobce odmítá svůj návrat do Vietnamu, se nezměnily. Žádost tedy posoudilo jako nepřípustnou a řízení zastavilo [§ 10a odst. 1 písm. e) a § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu].

[2] Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Ostravě. Ten však dospěl k závěru, že ministerstvo správně považovalo opakovanou žádost za nepřípustnou. Skutečnost, že žalobce vyznává *Falun Gong*, který je ve Vietnamu potlačován, uvedl poprvé až v žalobě. Ministerstvo se jí proto vůbec nemohlo zabývat. Žalobce tedy v opakované žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti, které by nadto nemohl uvést bez své viny v předchozím řízení. Novou skutečností by pak mohla být jen změna bezpečnostní situace ve Vietnamu. Krajský soud ale souhlasil s ministerstvem, že taková změna, která by odůvodňovala věcné posouzení žádosti, nenastala. K námitce žalobce, že neudělení mezinárodní ochrany znamená roztržení jeho partnerského vztahu a bude mít negativní dopad na jeho nezletilé dítě, krajský soud odkázal na judikaturu NSS, podle které rodinné poměry žadatele o mezinárodní ochranu jen zcela výjimečně postačují pro udělení (doplňkové) ochrany.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (*stěžovatel*) kasační stížnost. Uvedl, že vyrůstal v prostředí, kde je potlačována svoboda jiného vyznání, než jsou státem uznávaná náboženství. I proto své vyznání neuvedl dříve. Nevěděl, jak na to budou reagovat státní orgány v ČR – zda to nezhorší jeho postavení a nebude mu to ke škodě. Jeden člen jeho rodiny byl pronásledován režimem ve Vietnamu a byl pro své názory uvězněn. Stěžovatel měl tedy obavu, že coby příbuzný, který není členem vládnoucí komunistické strany, bude po svém návratu pronásledován i on. Ministerstvo i krajský soud se touto skutečností měly zabývat důsledněji, stejně jako s tím související otázkou nuceného opuštění jeho nezletilého dítěte.

[4] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/202 - 28, body 11–12).

[5] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, jaké důvody by měly svědčit pro její přijatelnost. Nevymezil právní otázku, kterou se NSS dosud nezabýval, kterou správní soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba změnit judikaturu. Ani netvrdil, že se krajský soud bezdůvodně odchýlil od ustálené judikatury nebo že hrubě pochybil při výkladu práva. Nic takového nezjistil ani NSS.

[7] Podle judikatury NSS neslouží institut opakované žádosti k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Hlavním účelem možnosti podat opakovanou žádost je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl bez vlastního zavinění uplatnit během předchozího řízení (rozsudek ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65, nebo rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS). Z judikatury dále plyne, že při soudním přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti se krajský soud zaměřuje na přezkum úvahy ministerstva, zda tato žádost opravdu neobsahovala nové skutečnosti, které žadatel bez svého zavinění nemohl uplatnit v předchozí žádosti.

[8] Krajský soud z této judikatury vycházel. Nemohl tedy ani dospět k jinému závěru, než že stěžovatelova opakovaná žádost byla nepřípustná.

[9] To, že vyznává *Falun Gong*, stěžovatel poprvé uvedl až v žalobě. Ministerstvo se tedy touto skutečností ani nemohlo zabývat. Nemohl se jí proto zabývat ani krajský soud, který naopak správně poukázal na to, že v řízení o obou žádostech stěžovatel uváděl, že je bez náboženského vyznání. Nic jiného stěžovatel netvrdil ani soudům v řízení o žalobě proti rozhodnutí o jeho předchozí žádosti (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 3. 2018, čj. 60 Az 3/2018 - 31, a usnesení NSS ze dne 21. 8. 2018, čj. 9 Azs 162/2018 - 24). Jeho tvrzení tedy skutečně působí nevěrohodně. Stejně jako jeho vysvětlení, proč se o svém vyznání zmiňuje až nyní. Pokud měl dříve obavy, zda mu vyznání nebude ke škodě, měl se to

pokusit vysvětlit už ministerstvu v řízení o opakované žádosti, nikoli se o něm zmínit poprvé v žalobě (*aniž by bylo zřejmé, proč se zrovna v době od vydání napadeného rozhodnutí do podání žaloby jeho dřívější obavy vytratily*) a vysvětlení si ponechat až na kasační stížnost.

[10] Také obavy z toho, že bude pronásledován stejně jako jeho příbuzný, neboť není členem komunistické strany, vyslovil stěžovatel až v kasační stížnosti. Navíc se jedná o skutečnosti, které tvrdil už v řízení o předchozí žádosti. Ministerstvo ani soudy však jeho tvrzení nepovažovaly za dostatečně konkrétní (60 Az 3/2018, bod 22; 9 Azs 162/2018, bod 19).

[11] Ministerstvu a krajskému soudu nelze ani vyčítat, že se důsledněji nezabývaly otázkou nuceného opuštění stěžovatelova nezletilého dítěte. Stěžovatel o něm totiž v žádosti nic neuvedl. K důvodům žádosti sdělil, že v ČR má „*podnikání, kamarády a podnikatelské kontakty*"; o svém nezletilém dítěti se poprvé zmínil opět až v žalobě. K tomu, co uvedl už krajský soud, lze jen doplnit, že novější judikatura k možnosti udělit doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu ve znění účinném do 30. 6. 2023 je pro stěžovatele ještě méně příznivá: lze ji udělit, jen pokud by žadateli v případě jeho vycestování hrozila vážná újma v zemi jeho původu, nikoli tedy újma týkající se jeho soukromého a rodinného života v ČR, vzniklá v důsledku jeho vycestování (usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 2. 2024, čj. 7 Azs 186/2022 - 48, č. 4589/2024 Sb. NSS).

[12] V této věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Krajský soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ministerstvu, které by jinak toto právo mělo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2024

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu